

РЕШЕНИЕ

№ 779

гр. Бургас, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева Върбанова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Пламена К. Георгиева Върбанова Въззивно
гражданско дело № 20232100500718 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 ГПК и сл. и е образувано по въззивна жалба с вх. № 42116/15.11.2022г. на РС-Бургас срещу Решение № 2384 от 28.10,2022 год., поправено с Решение № №423/24.02.2023г., постановени по гр. д. № 20212120107939 по описа за 2021 г. на БРС, **в частта**, с която в дял на ответницата Т. П. Д. е възложен в дял самостоятелен обект в сграда с идентификатор 07079.614.3.1.48 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Бургас, с предназначение жилище- апартамент, на едно ниво, с площ 96,59 кв. м., състоящ се от две спални, дневна, кухня, трапезария, баня, тоалетна и антре с адрес: гр.*** бул.*** № ** ет.* ап.***", ведно с прилежащото избено помещение № 90 с площ 4 кв. м. и 0,60 % ид. ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху терещ, като самостоятелния обект се намира в сграда с идентификатор 07079.614.3.1., с предназначение: жилищна сграда- многофамилна, която е разположена в поземлен имот с идентификатор 07079.614.3. и **в частта**, с която е отхвърлена претенцията по сметки за сумата от 30 000 евро, представляваща стойността на извършен от въззивника ремонт в делбения имот. Моли постановяване на съдебно решение, с което решението в обжалваната част се отмени и постанови друго, с което жилището - предмет на делба, да се възложи на въззивника, а при условията на евентуалност в случай, че съдът не приеме това, съсобствеността да бъде прекратена чрез изнасяне на апартамента на публична продажба и се признаят разходите на въззивника от 30 000 евро за основен ремонт на процесното жилище; претендират се разноски. Във въззивната жалба се твърди, че в обжалваните части решението е неправилно и незаконосъобразно. На първо място се изтъква, че от събраните по делото доказателства се установило, че ответницата **притежава общо три жилища**: апартамент с площ 38 кв.м., находящ се на ул.*** №** гр.***, и два апартамента на етаж * в жилищната сграда на ул.*** в гр.***, съответно апартамент ** с площ 42,52 кв. м. и апартамент ** с площ 57,07 кв. м. Общата площ на тези жилища надхвърля значително площта на делбения имот, но съдът не взел предвид жилищата на ответницата, макар отдалечеността им от Бургас да не била

голяма и много бургазлии живеели в гр. Поморие и работели в Бургас. В същото време въззивникът не разполагал с друг жилищен имот, освен делбения. На второ място съдът не взел предвид показанията на свидетелката Д.П.- ***** на ищеца, според която синът на съделителите- П. „живее при баща си от декември миналата година“, което обстоятелство било заявено още в първото заседание на втората фаза от делбата /23.06.2022 год., л. 3 от Протокола/ и не било оспорено от ответната страна. Съдът обаче кредитирал показанията на свидетеля П.Х./ баща на ответницата/, според който „децата преимуществено живеят при ***** си“. Цитира се разпоредбата на чл. 349, ал. 1 ГПК и се извежда довода, че ответницата не отговаряла на изискванията на правната норма, тъй като притежавала не един, а дори три жилищни имота, а ищецът живеел на квартира; макар и по документи да й били предоставени упражняването на родителските права, фактически това не било така. Счита се, че незаконосъобразно имотът, предмет на делбата, бил възложен на ответницата; ако ищецът не отговарял на условията на закона на него да се възложи процесния недвижим имот- семейно жилище, то и ответницата също не отговаряла на тези законови изисквания и имотът не следвало да й се възложи. В този смисъл било Тълкувателно решение № 1 от 19.05.2004 год. на ВКС по гр. д. № 1/2004 г. на ОСГК, според т. 4 на което: „Ако двамата бивши съпрузи отговарят на условията на чл. 288, ал. 2 ГПК /отм., идентичен със сега действащия чл. 349, ал. 1 от ГПК/, претенцията на нито един от тях не може да уважена.“ Намира за неправилно и решението в частта по претенциите по сметки, тъй като първоинстанционния съд не приел, че вложените в ремонтните дейности след купуването на процесния имот 30 000 евро са лични средства на ищеца, въпреки направения извод за получения от него висок доход от 250 000 лева, свидетелските показания по делото и тегления потребителски кредит от 10 000 лева. Заявява доказателствено искане: за допускане до разпит на непълнолетния син на страните- П., на *-години, чрез разпита на който ще се установи при кого от родителите живее той, както и сестра му- т.е. кой от двамата съделители упражнява родителските права. Моли за присъждане на разноските.

На основание чл. 263, ал. 1 ГПК е предявен писмен отговор от Т. П. Д. с адрес: гр. *** бул. *** № **, ет. * чрез адвокат Тания Иванова Петрова-Пеева, БАК, кантора и съдебен адрес: Бургас, ул. Трайко Китанчев “ 26 тел. 0888 538281, e-mail: peevaJawyer@gmail.com, с който заявява становище за нередовност на въззивната жалба, тъй като първоинстанционното решение се обжалвало частично, а същевременно с това се искало отмяна изцяло на решението на районния съд. Изложени са съображения за неоснователност на въззивната жалба както следва: Въззивникът нямал право на възлагателна претенция, тъй като съдът не му е възложил упражняването на родителските права на родените от брака непълнолетни деца; независимо от твърденията във въззивната жалба/ че синът на страните живеел при него/, промяна на решението за упражняване на родителски права нямало. Според задължителната съдебна практика, обективизирана в т. 5 от ТР № 1/2004 г. на ОСГК на ВКС на РБългария, преценката за наличие или липса на предпоставките за уважаване на възлагателна претенция се правела към момента на приключване на устните състезания пред първата инстанция, а не към следващ момент. Претенцията по сметки на въззивника в размер от 30 000 евро била неоснователна и недоказана, тъй като представените по делото писмени доказателства относно размера на трудовото възнаграждение на ищеца се отнасяли в но-голямата си част за период след вече извършения ремонт на процесното жилище; от събраните по делото писмени и гласни доказателства се установявало, че за извършването на ремонтни дейности в процесния имот, който бил закупен „на тапа“, страните по делото използвали основно средства, получени от продажбата на друго тяхно семейното жилище, продадено месец преди процесното, видно от нот. акт ***, том **, дело ****/**. **. 20** г. Сравнявайки този акт с извлечението от сметка на ищеца, на стр. 71 от което бил отразен превод от 39 300 лева, направен на 16.11.2015 г. от Т. Д., както и с последвалите множество тегления на суми в периода от 10.12.2015 г. до 31.12.2015 г. в размер на около 30 000 лева, и свидетелските показания, категорично се налагал извода, че ремонтът на процесното жилище е извършен със семейни средства. Възражава срещу доказателственото искане на въззивника за събиране на нови гласни доказателства поради липса на предпоставките по чл. 266, ал. 2 и 3 ГПК; освен

това намира, че разпит на непълнолетния син на страните би навредило на емоционалното му състояние, още повече че въззивникът имал възможност да докаже твърденията от него факти и обстоятелства по делото с посочване на друг свидетел, какъвто бил допуснат и разпитан от съда.

Съдът намира въззивната жалба за допустима като предявена от надлежно легитимирана страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт в предвидения от закона срок и с платена по сметка на БОС държавна такса, като редовността на същата жалба е надлежно отстранена от първоинстанционния съд.

Бургаският окръжен съд, след като взе предвид исканията и твърденията на страните, събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

С влязло в сила решение № 637/06.04.2022 г., съдът е допуснал извършването на съдебна делба между Д. Н. Д. и Т. П. Д. върху процесния недвижим имот, представляващ жилище-апартамент при квоти по $\frac{1}{2}$ идеална част за всеки от съделителите.

В срока по чл.346 ГПК са предявени претенции по сметки от всяка от страните по делото.Понастоящем пред БОС е висяща отхвърлената от районния съд претенция на Д. Д. срещу Т. Д. за сумата от 30 000 евро, представляваща претендирана от Д. стойност на извършен ремонт в делбения имот.За да отхвърли изцяло претенцията по сметки на въззивникъ Д. БРС е счел, че от ангажираните по делото доказателства не можел да се направи безпротиворечив извод за това, че вложените в ремонтните дейности средства са лични на ищеца Д.

Предявени са искания от всяка от страните за възлагане на процесното жилище.

С обжалваното решение районният съд е възложил на Т. Д. делбения имот, като е приел, че се касае за неподеляем жилищен имот-съпружеска имуществена общност, прекратена с развод, като на Д. са предоставени за упражняване родителските права ;семеиното жилище, представляващо процесния делбен имот, било предоставено за ползване на ***** Т. Д. до навършване пълнолетие на детето Д. Дори да се приемело, че сина на страните от няколко месеца живеел при баща си, било неприемливо в жилище от 38 кв.м. да живеят ***** с едното дете, още по-малко с двете.

При извършената служебна проверка на атакуваното решение не се откриха пороци, водещи до нищожност или недопустимост, а по отношение на правилността съдът е ограничен от изложеното в жалбата - чл.269 ГПК.

С влязло в сила решение № 637/06.04.2022 г., съдът е допуснал извършването на съдебна делба между Д. Н. Д. и Т. П. Д. върху самостоятелен обект в сграда с идентификатор 07079.614.3.1.48 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Бургас, с предназначение жилище- апартамент, на едно ниво, с площ 96,59 кв. м., състоящ се от две спални, дневна, кухня, трапезария, баня, тоалетна и антре, с адрес: гр. ***, бул. „****“, N**, ет.*, ап.***, при граници: на същия етаж- 07079.614.3.1.28 и 07079.614.3.1.49; под обекта- 07079.614.3.1.46; над обекта- 07079.614.3.1.50, ведно с прилежащото избено помещение № 90, с площ 4 кв. м и 0,60 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху терена, като самостоятелният обект се намира в сграда с идентификатор 07079.614.3.1, с предназначение: жилищна сграда- многофамилна, която е разположена в поземлен имот с идентификатор 07079.614.3, при квоти по $\frac{1}{2}$ ид.ч. за всяка от страните.

С нарочно определение районният съд е приел за разглеждане предявено от всяка от страните искане по чл.349 ГПК за възлагане на процесния имот.

Извършена е съдебно-техническа експертиза,неоспорено от страните по делото, която дава категорично заключение, че делбения имот е неподеляем; Съдът приема за безспорно, че този имот е жилищен и реално неподеляем, тъй като в него не могат да бъдат обособени съответни дялове в самостоятелни обекти без значителни преустройства и

неудобства, по-големи от обикновените, по смисъла на чл. 203, ал.1 от ЗУТ. Това обстоятелство не е спорно между страните, които не са направили и искане за реално поделение на имота чрез представяне на одобрен инвестиционен проект. Със заключението по СТЕ е определена и пазарна стойност на делбения имот в размер на 155 140 лева.

Видно от Решение № 260013/11.08.2020г. по гр.д.№ 1706/2020г. по описа на РС-Бургас,след прекратяване на гражданския брак между страните упражняването на родителските права по отношение на родените от брака им ненавършили пълнолетие деца П. с ЕГН ***** и Д. с ЕГН *****, се предоставят на ***** Т. Д., в дома на която децата ще живеят.

В бракоразводното решение страните са договорили ползването на семейното жилище , представляващо апартамент с две спални,дневна, трапезария, кухня и сервизни помещения, придобито в режим на СИО и находящо се на адрес: гр.***,бул.*****№**,ет.*,ап.***, да се предостави за ползване на Т. Д. до навършване пълнолетие на детето Д. с ЕГН *****.

От ответната страна е представен нот.акт за учредяване на право на строеж срещу задължение за проектиране и строителство от 26.01.2012г., според който Т. Д. получава в собственост три апартамента: апартамент № 10 с площ от 61,58 кв.м.;апартамент № ** с площ от 42,52 кв.м. и апартамент № ** с площ от 57,07 кв.м., всички находящи се в гр.***,ул.*****№*. С нот.акт № ***/**.*.20**г. Т. Д. се е разпоредила с първия от апартаментите в гр.***- този с площ от 61,58 кв.м./ л. 15 от делото на БРС/.Видно от справка от Агенция по вписванията от 14.07.2022г. , Т. Д. е собственик на апартамент от 38 кв.м. в гр.***, ул.*****№**,вх.*,ет.*,ап.*,придобит с нотариален акт за покупко-продажба №**,т.б,д.№**** от 0*.0*.20**г. , вписан вх.рег.№ 2*** /0*.0*.20**г. на Агенция по вписванията-Бургас.Така описания имот е придобит от Т. Д. след прекратяване с развод на брака й с Д. Д..

Представена е справка от Агенция по вписванията от 03.10.2022г. на Д. Д., от която е видно, че към тази дата същият не притежава собственост върху недвижим имот за жилищни нужди; твърдения и доказателства в тази насока няма депозирани от насрещната страна по делбеното дело.

При тази фактическа обстановка съдът приема следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.349,ал.1 от ГПК,ако неподеляемият имот е жилище, което е било съпружеска имуществена общност, прекратена със смъртта на единия съпруг или с развод, и преживелият или бившият съпруг, на когото е предоставено упражняването на родителските права по отношение на децата от брака, няма собствено жилище, съдът по негово искане може да го постави в дял, като уравнява дяловете на останалите съделители с други имоти или с пари.

В случая процесното жилище е неподеляемо,съсобствеността върху него е възникнала в резултат на прекратена с развод СИО. На въззиваемата Т. Д. са възложени за упражняване родителските права върху ненавършилите пълнолетие деца,родени от брака.Понастоящем и двете деца не са навършили пълнолетие съобразно разясненията по т. 5 на ТР № 1/2004 г., постановено по ТД № 1/2004 г. на ОСГК на ВКС, където е дадено задължителното за съдилищата разрешение, че пълнолетието на детето не трябва да е настъпило към момента на приключване на устните състезания пред съответната съдебна инстанция, за да е изпълнено изискването – упражняване на родителски права по отношение на децата от брака в хипотезата на чл. 349, ал. 1 от ГПК.

Независимо от горното, налице е пречка за възлагане процесното жилище на упражняващата родителските права Т. Д., тъй като по делото категорично се установи , че същата притежава в изключителна собственост друго жилище в гр.***, както и две такива в жилищна сграда в гр.***.

Няма основание за уважаване възлагателната претенция на Д. Д. спрямо процесното жилище, тъй като на същия не са предоставени за упражняване родителските права върху

ненавършилите пълнолетие родени от брака им деца, а фактическото местоживеене/ пребиваване на някое от тях е без правно значение за спора.

При това положение и тъй като никоя от страните не отговаря на императивно визираните в чл.349,ал.1 ГПК предпоставки за възлагане на процесното жилище-бивша СИО на страните по делото, съсобствеността върху същия недвижим имот следва да се прекрати чрез изнасянето му на публична продажба. Новата законодателна уредба поставя за правило извършването на делбата на неподеляемо жилище чрез публична продажба, а като изключение – възлагане,но само в изрично посочени в закона случаи. Изключенията не могат да се тълкуват разширително и по този въпрос няма колебание в практиката на ВС и ВКС,че възлагане не може да се извършва при други, непосочени в чл. 349, ал.1 ГПК хипотези. По тази причина незаконосъобразни се явяват съображенията на районния съд, приел, че жилището от 38 кв.м. в гр.***, притежавано от Д. в изключителна собственост, било малко и по тази причина не можело да осигури жилищните нужди на децата,което е мотивирало съда да пренебрегне изискването на чл.349,ал.1 ГПК: съделителя да няма собствено жилище. Както се изтъкна по-горе, разпоредбата на чл.349,ал.1 ГПК е императивна и в нея лимитативно са очертани предпоставките за уважаване на възлагателни претенции на бивши съпрузи досежно съсобствено неподеляемо жилище.В случая категорично се установи, че тези предпоставки не са налице за никоя от двете страни по делото, поради което и на основание чл. 348 ГПК процесния недвижим имот следва да бъде изнесен на публична продажба.

По изложените съображения обжалваното решение в частта, с която първоинстанционния съд е възложил процесното жилище на Т. Д. , е незаконосъобразно и следва да се отмени,като се постанови ново, с което соченият обект да се изнесе на публична продажба.

По въззивната жалба на Д. Д. в частта за отхвърляне на претенция по сметки в размер на 30000 евро:

В нарочна писмена молба /л. 344 от делото на БРС/ са конкретизирани по пера и по стойност претенциите по сметки на въззивника-ищец Д. Д. на обща стойност 30 000 евро както следва:

-делбения апартамент е преустроен на 3 спални, хол, мокро помещение, баня, тоалетна, две тераси;

-подменена изцяло ел. инсталациите: 2500 труд, 1500 лв. ел. материали, 700 лв. контакти, 1200 лв. осветление

-подменена изцяло ВИК инсталацията: труд + материали 1000 лв.

-поставена нова дограма във всички стаи: 7500 лв. немски обков 4К стъкла, Златист дъб

-зидани стени: 500лева

-положена замазка на целия Апартамент - тавани, стени, под: 10 000 лв. труд измазване и къртене, 2000 материали

-монтирани окачени тавани с вградено осветление: 3000 лв. труд 1000 лв. материали

-масивна входна врата по поръчка: 2200 лв. двойна ключалка с магнитно заключване

-положен ламинат и гранитогрес, ламинат и первази 1800, гранитогрес коридор, хол, мокро, тераса: 1400 лв., 2000 лв. труд

-подменени всички врати (6 бр.): 3000 лв.

-направени банята и тоалетната гранитогрес: 10 000 труд за баня, тоалетна, мокро помещение, смяна и подобрения на ВИК, тераса, 5000 ВИК, обзавеждане

-окачени тавани в банята и тоалетната;

-климатици 3600 лв., инфрачервени радиатори плюс изнесени терморегулатори 1400 лв.

-Вградена кухня и мокро помещение 5000 лв. плюс 3500 оборудване

-плюс редица дребни трайни подобрения като алуминиев парапет на терасата, поръчкова

вертикална тента, щори, релси, простир алуминий, вграден гардероб в коридор, декоративна венецианска мазилка и др.

За нуждите на този ремонт същият е свален „на тапа“ и са изнесени и изхвърлени 300 бр. чували с боклук.

От ищеца Д. Д. най-общо се твърди, че вложените в ремонта 30 000 евро са негови лични средства, без обаче да сочи конкретния източник на тези лични средства, както и убедителни доказателства за това. Твърденията, че ремонтът е извършен със средства от банкови кредити на Д. /два потребителски кредита на обща стойност 35000 лева през периода 2016-2017 г./, освен недоказани, не водят и до извод за това, че средствата, вложени в ремонта, са лични средства на въззивника Д.. Това е така, тъй като съгласно чл. 32, ал. 2 СК за задълженията, които единия или двамата съпрузи са поели за задоволяване нужди на семейството, те отговарят солидарно. Следователно и двамата са били задължени за тези заеми, поради което правата им са равни.

Действително, от показанията на свидетелите, разпитани по делото се установява, че основно с дейността по ремонта се е занимавал ищеца Д. Д.; Т. Д. вземала равнопоставено отношение, изказвайки становище кое и как желае да се извърши и изглежда в дома им. Всичко това обаче сочи на нормални отношения в обичайно българско семейство, като съдът намира за житейски нормално и логично основно мъжът в семейството да организира и се занимава с ремонтните работи на общия дом. Нещо повече: при сравнително правен анализ на уредбата на имуществените отношения досега в трите семейни кодекса - от 1968 г., от 1985 г. и сега действащия от 2009 г. е видно, че в тях са заложени едни и същи, непроменени принципи на семейните отношения - принципите на равенство на мъжа и жената, зачитане на личността в семейството, уважение, грижа и подкрепа между членовете на семейството /чл. 1 СК от 1968 г., чл. 3 СК от 1985 г. и чл. 2 СК от 2009 г./. Досежно уредбата на имуществените отношения: и в трите кодекса е прогласено, че съпрузите са длъжни чрез взаимно разбирателство, уважение, общи усилия, съобразени с възможностите, имуществото и доходите на всеки от тях, да осигуряват благополучието на семейството и грижата за децата - /чл. 12 СК от 1968 г., чл. 15 СК от 1985 г. и чл. 19 от СК от 2009 г./. По тази причина неоснователно е твърдението на Д., че произходът на средствата, вложени в извършения ремонт, били изцяло негови лични, тъй като за периода от 2015 г. до 2020 г. размерът на работните му заплати надхвърля 250 000 лева, а Д. била с няколко пъти по-ниски доходи. В същото време ако се приеме, че всяка вещ, заплатена със средства от банкова сметка на единия съпруг, е негова лична собственост, без оглед произхода на средствата по сметката, означава игнориране на презумпцията за съвместен принос и води до изпразване от съдържание на съпружеската имуществена общност. По изложените съображения въззивната жалба на Д. в тази ѝ част е неоснователна, първоинстанционното решение в тази му част е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

При този изход по спора в полза на въззивника следва да се присъдят разноските по делото в размера на заплатена държавна такса от 1 551,40 лева за обжалване на решението в частта, с която делбения имот е поставен в дял на въззиваемата. По делото не са представени писмени доказателства за извършени от въззиваемата разноски в производството пред БОС, поради което съдът не присъжда такива в нейна полза.

Мотивиран от изложеното Бургаският Окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2384 от 28.10.2022 год., поправено с Решение № №423/24.02.2023 г., постановени по гр. д. № 20212120107939 по описа за 2021 г. на Районен съд-Бургас в частта, с която е поставен В ДЯЛ по реда на чл. 349, ал. 1 ГПК на ответницата Т. П. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, бул. „***“ № **, ет. *, ап. ***, следния недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор

07079.614.3.1.48 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Бургас, с предназначение жилище- апартамент, на едно ниво, с площ 96,59 кв. м., състоящ се от две спални, дневна, кухня, трапезария, баня, тоалетна и антре, с адрес: гр. ***, бул. „***“, № **, ет. *, ап. ***, при граници: на същия етаж- 07079.614.3.1.28 и 07079.614.3.1.49; под обекта- 07079.614.3.1.46; над обекта- 07079.614.3.1.50, ведно с прилежащото избено помещение № 90, с площ 4 кв. м и 0,60 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху терена, като самостоятелният обект се намира в сграда с идентификатор 07079.614.3.1, с предназначение: жилищна сграда- многофамилна, която е разположена в поземлен имот с идентификатор 07079.614.3., която ще придобие правото на собственост при условие, че заплати на Д. Н. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, бул. „***“, № **, ет. *, ап. ***, сумата от 77570 лв./седемдесет и седем хиляди петстотин и седемдесет лева/ за уравняване на дяла в шестмесечен срок от влизане на настоящето решение в сила, ведно със законната лихва върху сумите от влизане в сила на решението до окончателното изплащане, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗНАСЯ НА ПУБЛИЧНА ПРОДАН допуснатия до съдебна делба недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 07079.614.3.1.48 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Бургас, с предназначение жилище- апартамент, на едно ниво, с площ 96,59 кв. м., състоящ се от две спални, дневна, кухня, трапезария, баня, тоалетна и антре, с адрес: гр. ***, бул. „***“, № **, ет. *, ап. ***, при граници: на същия етаж- 07079.614.3.1.28 и 07079.614.3.1.49; под обекта- 07079.614.3.1.46; над обекта- 07079.614.3.1.50, ведно с прилежащото избено помещение № 90, с площ 4 кв. м и 0,60 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху терена, като самостоятелният обект се намира в сграда с идентификатор 07079.614.3.1, с предназначение: жилищна сграда- многофамилна, която е разположена в поземлен имот с идентификатор 07079.614.3., с пазарна стойност 155140 лева/ сто петдесет и пет хиляди сто и четиридесет лева/, като получената от публичната продан сума да се разпредели по равно между съделителите Т. П. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, бул. „***“ № **, ет. *, ап. ***, и Д. Н. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, бул. „***“, № **, ет. *.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2384 от 28.10.2022 год., постановено по гр. д. № 20212120107939 по описа за 2021 г. на Районен съд-Бургас в обжалваната в част, с която е отхвърлена предявената от Д. Н. Д., ЕГН *****, против Т. П. Д., ЕГН *****, претенция по сметки за сумата от 30 000 евро, представляваща стойността на извършен ремонт в делбения имот.

ОСЪЖДА Т. П. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, бул. „***“ № **, ет. *, ап. ***, да заплати на Д. Н. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, бул. „***“, № **, ет. *, ап. ***, съдебно-деловодни разноски в размер на 1 551,40 лева/хиляда петстотин петдесет и един лева и четиридесет стотинки/.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в 1-месечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____